

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Michala Bobka v právní věci navrhovatelky: **I. K.**, zastoupena Mgr. Michalem Pavlasem, advokátem se sídlem Na Sadech 4/3, České Budějovice, proti odpůrci: **Městys Chlum u Třeboně**, se sídlem Náměstí 115, Chlum u Třeboně, zastoupen Mgr. Petrou Kropíkovou, advokátkou se sídlem 28. října 190, Suchdol nad Lužnicí, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 2. 2020, č. j. 51 A 40/2019 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Navrhovatelka **je povinna** zaplatit odpůrci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** k rukám jeho zástupkyně Mgr. Petry Kropíkové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Navrhovatelka se návrhem podaným u Krajského soudu v Českých Budějovicích domáhala zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Městyse Chlum u Třeboně vydaného usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 11. 6. 2019, č. 70/2019 (dále jen „napadený územní plán“), v plném rozsahu včetně veškerých grafických příloh.

II.

[2] Krajský soud rozsudkem ze dne 5. 2. 2020, č. j. 51 A 40/2019 - 47, návrh na zrušení napadeného územního plánu zamítl a uložil navrhovatelce uhradit odpůrci náhradu nákladů řízení.

[3] Krajský soud nesouhlasil s tvrzením navrhovatelky, že nelze reflektovat omezení dané dřívějším územním plánem právě pro skutečnost, že navrhovatelka se stala vlastníkem pozemkových parcel p. č. X, orná půda o výměře 1956 m^2 a p. č. X, orná půda o výměře 2362 m^2 v k. ú. Ch. v roce 2013, tedy v době, kdy tyto pozemkové parcely již byly zatíženy stejným způsobem v souvislosti s vedením energetických sítí. Sama skutečnost, že v době platnosti předchozího územního plánu nebyla využita možnost zřízení trafostanice, neznamená, že tato koncepce posílení a inovace elektrických sítí pozbyla platnosti či významu. Právě z hlediska uplatněných připomínek a námitek navrhovatelky i námitek dotčených orgánů státní správy byla energetická koncepce s dotčenými orgány opakovaně podrobně diskutována a rozpory, které byly k návrhu územního plánu uplatněny, byly při smírném jednání řešeny a posléze odstraněny. Podle krajského soudu proto nelze přisvědčit navrhovatelce, že jí zpochybňovaný záměr byl nadbytečný a neodůvodňoval zásah do jejího vlastnického práva, ostatně navrhovatelka tvrzený zásah do vlastnického práva konkrétně nespecifikovala. Rovněž nelze přisvědčit tvrzení navrhovatelky, že potřeba posílení a stabilizace distribučních sítí v lokalitě Lipovky není dána, neboť bylo vysvětleno, že dochází k nárůstu výstavby v lokalitě Lipovky, a navíc došlo ke zkoumání konkrétních okolností, kdy k zamítnutí námitek navrhovatelky nedošlo na základě obecného vyjádření společnosti E.ON, ale na základě popisu schválené koncepce tohoto území. Jestliže navrhovatelka odkázala na email představitele společnosti E.ON, který je součástí správního spisu, pak nelze z tohoto emailu dovodit, že by vyvracel potřebu výstavby inženýrských sítí. Krajský soud v této souvislosti upozornil na skutečnost, že územní plán vždy řeší dlouhodobou energetickou koncepci, a tudíž nelze vzít jako důvod nepotřebnosti vybudování trafostanice T39 a elektrického vedení k této trafostanici vyjádření, že nedojde k realizaci okamžitě, nicméně právě s ohledem na charakter územního plánu je nutné, aby taková plánovaná potřeba byla v územním plánu zahrnuta.

[4] Krajský soud dále nesouhlasil s tvrzením navrhovatelky ohledně neexistence veřejného zájmu, který je prý dovozován v obecné rovině bez zohlednění konkrétních okolností. Poukázal na to, že existence veřejného zájmu je patrná již z textové části územního plánu. Návrh na stabilizaci a rozšíření distribuční soustavy elektrické energie nepochybně představuje veřejný zájem, neboť zajišťuje zásobování území elektrickou energií. Pokud z vyjádření společnosti E.ON vyplývá, že stávající síť je v mnoha lokalitách nevyhovující, a to s ohledem na technický stav, je třeba její rekonstrukce nebo realizace nového vedení. V některých lokalitách musí pak být obnova sítě spojena s výstavbou nových distribučních trafostanic. Jinak není možné technicky dodržet kvalitu dodávek elektrické energie podle platných norem. Z toho důvodu nelze mít pochybnosti o existenci veřejného zájmu, který převažuje nad soukromým zájmem. Rovněž v této souvislosti krajský soud zmínil, že rozporovaná trasa elektrického vedení byla zanesena i do předchozího územního plánu městyse, a tudíž není břemeno na těchto pozemcích pro vlastníka předmětných pozemků nikterak překvapivé. Nejedná se o nový zásah do vlastnických práv navrhovatelky, neboť navrhovatelka získala vlastnické právo v době, kdy již takový zásah existoval.

[5] Dále se krajský soud zabýval tvrzením navrhovatelky, že zvolené řešení není jediné možné, kdy lze inženýrské sítě vést po pozemcích ve vlastnictví státu a odpůrce. K tomu uvedl, že linka, která je v územním plánu označena TI-E10, je linka vysokého napětí a trasa

je napojena na další existující linku vysokého napětí, a proto je vedena vzdušně nejkratší cestou do trafostanice T39, která je umístěna na strategickém místě křižovatek, odkud je při obecném pohledu na zakreslení v situačním plánu zřetelně vidět, že pokrývá zastavitelné území a zásobuje existující stavby v blízkém okolí rovnoměrně. Z toho důvodu nelze vést vedení po místní komunikaci na státních či obecních pozemcích, neboť by omezovala provozuschopnost používání techniky a probíhala by po okrajích dalších jednotlivých pozemků, kterými by zatížila daleko větší množství těchto pozemků. Navrhovatelkou uváděné pozemky z toho důvodu nelze jako výhodnější řešení využít. Pořizovatel i projektant vycházeli z původní územně-plánovací dokumentace, jakož i zohlednili konkrétní podmínky území. Navrhovatelkou vlastněné pozemky jsou dotčeny koridorem pro stavbu elektrického vedení, nicméně se bude jednat pouze o omezení věcným břemenem zřízení a provozování vedení, nikoliv vyvlastnění konkrétních pozemků. Navíc z hlediska vedení sítí nic nebrání zemědělskému využití pozemků, k němuž jsou podle jejich zařazení (orná půda) určeny.

[6] Krajský soud rovněž shledal nedůvodnou námitku navrhovatelky ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného územního plánu spočívající v řádně nezjištěném skutkovém stavu v souvislosti se zjištěním potřeby a kapacity stávající sítě. Pořizovatel územního plánu měl k dispozici energetickou koncepci společnosti E.ON ohledně potřeby a kapacity stávající sítě a taktéž stanovisko dotčeného orgánu (Agentury ochrany přírody a krajiny), z tohoto odborného stanoviska vycházel. Nelze se ztotožnit s názorem navrhovatelky, že je toto stanovisko obecné a oblastí Lipovky se nezabývá. V kontextu uvedeného je zřejmá celková energetická koncepce, z níž je patrné i hodnocení stávající sítě, a nelze právě v této souvislosti přehlédnout, že již předchozí územní plán trasu vedení stanovil, stejně tak jako vybudování trafostanice a navrhovatelka takto zatížené pozemky v roce 2013 do svého vlastnictví bez výhrad přijala. Námitky navrhovatelky byly řešeny srozumitelným a dostatečným způsobem a byly právě s odkazem na vyjádření správce sítí v zásobování elektrickou energií odůvodněny.

[7] K námitce navrhovatelky, že zásah do jejích vlastnických práv je nepřiměřený a zároveň v rozporu s principem proporcionality, krajský soud uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí, kterým byly zamítnuty námitky navrhovatelky, vyplývá, že pozemky byly již v předchozím územním plánu zatíženy stejným způsobem. Pokud bylo ponecháno toto řešení i v nově přijímaném územním plánu, nemůže to tudíž představovat neproporcionální zásah do vlastnických práv navrhovatelky, neboť nepřinesl žádné další omezení pro navrhovatelku nad rámec toho, co již platilo a trvalo v době účinnosti původního územního plánu. Právně relevantní není ani námitka, že navrhovatelce nebylo vyhověno v jejích návrzích na provedení jiných změn. Na změnu územního plánu totiž není právní nárok, neboť její posouzení je v diskreci obce, která územní plán přijímá. Z odůvodnění vypořádaných navrhovatelkou vznesených námitek při procesu pořizování a schvalování územního plánu je pak zřejmé, že byly vyvažovány předpoklady pro udržitelný rozvoj území spočívající v rovnovážném vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, jakož i vybudování potřebné infrastruktury pro rozvoj obce. Zpochybňována varianta vedení distribuční sítě byla převzata z původního územního plánu, kdy zvolená podoba využití konkrétního území byla výsledkem politické procedury. Navíc, pokud jde o případnou intenzitu zásahu do vlastnického práva navrhovatelky, pak takovou navrhovatelka konkrétně netvrdila a neprokazovala.

Navrhovatelka může pokračovat na svých pozemcích, které jsou vedeny jako orná půda, ve všech činnostech, které doposud provozovala. Případné omezení práv navrhovatelky by mohlo nastat až ve spojení se změnou dosavadního způsobu využívání pozemků či se změnou příslušných rozhodnutí. Za situace, kdy navrhovatelka nekonkretizovala možný zásah do svých práv, nelze požadovat po správním soudu, aby případně domýšlel důvody, pro které by bylo možné návrhu navrhovatelky vyhovět.

III.

[8] Proti tomuto rozsudku podala navrhovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[9] Krajský soud podle stěžovatelky pochybil, pokud akceptoval odůvodnění rozhodnutí o námitkách, neboť toto hovoří výlučně o síti NN a neurčité potřebě jejího navýšení kdesi v rozsahu řešeného území. Až při soudním jednání pak právní zástupce stěžovatelky osvětlil, že oproti dikci napadeného územního plánu a vypořádání námitek má jít o síť VN a nikoli NN. V tomto ohledu lze shledávat nedostatky odůvodnění rozhodnutí o námitkách a fakticitu praktického nezájmu skutečně se zaobírat podanými námitkami. Podle názoru stěžovatelky není přípustné, aby krajský soud nahrazoval doplnění odůvodnění rozhodnutí o námitkách.

[10] Stěžovatelka dále ve vztahu k nezákonnosti vyřízení námitek namítala absenci veřejného zájmu, když tento je v rámci územního plánu dovozen toliko obecným odkazem na požadavek společnosti E.ON. Potřeba posílení přitom nebyla jakkoli prokázána, k dispozici není technické posouzení, které by osvědčilo, že současný stav s přihlédnutím ke zcela marginální potenciální výstavě v lokalitě Lipovky odůvodňuje přijatý záměr. Ze spisového materiálu není patrno, že by bylo zapotřebí v dané lokalitě navýšení zásobování elektrickou energií v rozsahu, který by nemohl být kryt současnou kapacitou. Výstavba jednotek nových rodinných domů v této oblasti sama o sobě tento závěr nemůže odůvodnit.

[11] Stěžovatelka dále ve vztahu k nezákonnosti vyřízení námitek namítala nedostatek zkoumání konkrétních okolností. Odpůrce se s jejími námitkami obsahově nevypořádal, nikde v napadeném územním plánu ani ve vyřízení námitek není uvedeno, jaký je konkrétní stav sítě NN v lokalitě Lipovky z hlediska její kapacity. Spor dotčených orgánů je v tomto směru zcela nerozhodný, protože námitky stěžovatelky rovněž neřešil. Stěžovatelka dále není toho názoru, že nelze přihlédnout k tomu, jaké řešení přijal předešlý územní plán, není však možné, jen z toho důvodu zatěžovat oba pozemky stěžovatelky. Stěžovatelka je tedy toho názoru, že k zatížení obou jejích pozemků dochází v zásadě jen proto, že tomu tak bylo již za předešlého územního plánu. Toto odůvodnění však nemůže obstát a spíše potvrzuje domněnku o nepotřebnosti daného zásahu. Stěžovatelka pozemky nabyla až dne 29. 4. 2013, své námitky tak uplatnila při první relevantní příležitosti.

[12] Podle názoru stěžovatelky není přijatý záměr ve vztahu k teoretickému zřízení vedení TI-E10 v souladu se zásadou proporcionality ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu. V rámci řízení o přijetí napadeného územního plánu nebylo osvědčeno

a nebylo ani zkoumáno, že dané vedení VN není možné provést tak, aby nezatížilo její pozemky. Stěžovatelka si je vědoma toho, že sítě VN nelze vést po okraji komunikace podle libosti, stěžovatelka však odmítá tezi, že by posunutí sítí, tak aby nebyly zatíženy její pozemky, nebylo možné a že by případné náklady na takový posun měly ospravedlnit limitaci jejích ústavních práv.

[13] Pokud je stěžovatelce vyčítáno, že nekonkretizuje konkrétní dotčení svých práv, pak podle jejího názoru je toto dotčení zcela zjevné a spočívá v zatížení obou jejích pozemků, které nebude moci využívat podle svého uvážení kvůli inženýrským sítím a jejich ochrannému pásmu. V možnosti vzniku věcného práva jakéhokoli jiného subjektu stěžovatelka spatřuje právní vadu, která nepotřebuje dalšího odůvodnění. Rovněž není pravdou, že by své pozemky mohla stěžovatelka užívat ve stejném rozsahu, jako kdyby zde inženýrské sítě nebyly. Stěžovatelka tak např. v daném místě nemůže zřídit stavbu, která nevyžaduje povolení ani ohlášení. Podle názoru stěžovatelky tak přijatým záměrem bylo zásadně zasaženo do jejího vlastnického práva, které je zcela neproporcionálně limitováno v rozsahu obou pozemků, což je pro stěžovatelku zcela nepřijatelné, a již v této skutečnost spatřuje důvod ke zrušení napadeného územního plánu.

[14] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[15] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka svou žalobu stavěla na tom, že se jí v rámci tak objemné materie, jakou územní plán v celém rozsahu je, podaří objevit prostřednictvím soudu formální nedostatek, jež bude důvodem zrušení napadeného územního plánu, ač však sama v žalobě, stejně tak jako nyní v kasační stížnosti, nebyla schopna přesně takový relevantní důvod identifikovat. Jak žaloba, tak kasační stížnost záměrně vytrhává jednotlivé části odůvodnění územního plánu z kontextu, případně tvrdí, že to či ono nebylo dostatečně odůvodněno a vysvětleno, přičemž s poukazem na jakousi absenci objemu textu záměrně odhlíží od věcného obsahu a provázanosti odůvodnění jednotlivých částí územního plánu v jejich celkovém kontextu. Odpůrce ve vztahu k námitkám stěžovatelky směřujícím k nedostatečnosti odůvodnění územního plánu pak zejména odkázal na svá stanoviska, kterými v písemné formě konkrétně reagoval na jednotlivá tvrzení žaloby před krajským soudem. Podle odpůrce je zdůvodnění navrženého technického řešení trasy elektrického vedení nutné posuzovat souvztažně s ostatními části dané lokality – tedy při hodnocení potřeby rozporované části vedení vysokého napětí 22 kV „neizolovat“ pouze jednotlivé územní části, jak se o to snaží stěžovatelka, ale konkrétně všechny rozvody elektrické energie vnímat jako síť, která není izolovanou lineární stavbou. Elektrická síť svou v tomto konkrétním případě vnitřní strukturou zabezpečuje či zabezpečovat má stabilní zásobování elektrickou energií nejen místní část Lipovky, ale i ostatní navazující lokality a naopak. Elektřina sama proudí a posiluje ve směru aktuálního odběru, který se neustále každým okamžikem může měnit a mění. Tím se elektrická rozvodná síť liší od některých jiných inženýrských sítí, jako je např. gravitační kanalizace, která vede od nějakého konkrétního bodu do jiného konkrétního bodu, tedy slouží jednoznačně identifikovatelnému počtu objektů jedné lokality. V další části svého vyjádření pak odpůrce polemizoval s jednotlivými tvrzeními

stěžovatelky obsaženými v kasační stížnosti, která jsou podle jeho názoru věcně i právně nedůvodná. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Námitka, že krajský soud pochybil, pokud akceptoval odůvodnění rozhodnutí o námitkách, neboť toto hovoří výlučně o síti NN, ačkoliv správně má jít o síť VN, je nedůvodná. Všude v textové části napadeného územního plánu, kde se pojednává o předmětné lince, je tato označována jako vedení TI-E10 elektrické vedení VN 22 kV (viz str. 77 výroku a str. 67 odůvodnění územního plánu), která napojí trafostanici T39 v k. ú. Chlum u Třeboně – Lipovky na stávající vedení VN. Rovněž je v územním plánu výslovně uvedeno, že trafostanice T39 bude napojena odbočkou nadzemního vedení VN 22kV (viz str. 37 výroku a str. 63 odůvodnění územního plánu). Této skutečnosti si stěžovatelka byla vědoma, neboť příslušné pasáže z územního plánu sama v podané žalobě citovala (např. její čl. III a IV). Nelze proto dospět k závěru, že v tomto směru byla stěžovatelka v rámci veřejného projednání návrhu územního plánu nějakým způsobem uvedena v omyl. Pokud rozhodnutí o námitkách v příslušné části zmiňuje síť NN, pak jde toliko o odkaz na vyjádření společnosti E.ON, podle kterého je stávající distribuční síť NN v mnoha lokalitách nevyhovující, zejména s ohledem na mechanický stav je nutné ji rekonstruovat, a to bez ohledu na realizaci případné nové zástavby, přičemž v některých lokalitách musí být obnova sítě spojená se současnou výstavbou nových distribučních trafostanic tak, aby bylo technicky možno dodržet kvalitu dodávek elektrické energie podle ČSN EN 50 160. Z rozhodnutí o námitkách tedy nevyplývá, že přes pozemky stěžovatelky má být vedena síť NN. Lze uzavřít, že výrok rozhodnutí o námitkách je jednoznačný a jejich zamítnutí bylo řádně odůvodněno.

[19] Rovněž námitka absence veřejného zájmu je nedůvodná. Územní plán je koncepčním dokumentem, který je výsledným kompromisem mezi příslušnou obcí, pro kterou je zpracováván, dotčenými orgány a jednotlivými vlastníky. Představuje veřejný zájem na rozvoji obce za předpokladu udržitelného rozvoje území a zachování hodnot. Z logiky věci však nelze vyhovět všem. V nyní posuzovaném případě napadený územní plán v textové části jasně uvádí důvody pro navržení dané koncepce zásobování elektrickou energií včetně odůvodnění veřejného zájmu, kterým je právě zájem na stabilním zásobování zastavitelných ploch či zastavěného území obce a jejích obyvatel elektrickou energií. Nelze souhlasit se stěžovatelkou, že veřejný zájem byl dovozen toliko obecným odkazem na požadavek společnosti E.ON, přičemž potřeba posílení sítě nebyla jakkoliv prokázána. V této souvislosti je třeba uvést, že společnost E.ON je provozovatelem technické infrastruktury, který zodpovídá za energetické zásobování. Tato společnost disponuje jak odborníky, tak hlavně i potřebnými informacemi o stavu distribuční sítě elektrické energie, a v dané problematice je bezpochyby odbornou institucí. Vyjádření společnosti E.ON tak nelze označit bez dalšího za obecné, neboť vychází

z dlouhodobé znalosti území a odběru elektrické energie v území. Požadavek stěžovatelky, aby obec zjišťovala potřebu posílení elektrické sítě prostřednictvím zadání studií nějakých dalších nezávislých subjektů, je zcela mimo realitu, neboť je evidentní, že takový postup by byl nehospodárný a s ohledem na celkový objem dat zpracovávaných v rámci územního plánu pro obec pravděpodobně i finančně nedostupný. Navíc je třeba vycházet i z toho, že na požadavek vybudování přípojky TI-E10 VN 22 kV nemá vliv pouze to, v jakém technickém stavu je stávající síť, ale je třeba počítat i s rozvojem území, přičemž musí být zajištěna potřebná kapacita, což podle odpůrce bez VN připojení a nového transformátoru T-39 nelze.

[20] Nejvyšší správní soud dále ve shodě s krajským soudem poukazuje na skutečnost, že plánované řešení přípojky VN v podobě nadzemního elektrického vedení přes sporné pozemky stěžovatelky bylo obsaženo již v původním územním plánu z roku 2003. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010 - 664, uvedl, že je nutno s přihlédnutím k principu právní jistoty a legitimního očekávání respektovat kontinuitu územního plánování, přičemž však na druhou stranu zdůraznil, že požadavek na kontinuitu nesmí znemožnit revizi existujícího stavu. V nyní posuzovaném případě byl návrh koridoru elektrického vedení obsažený v původním územním plánu z hlediska energetické koncepce shledán odpůrcem vyhovujícím. Z tohoto důvodu odpůrce předmětné řešení zachoval i v napadeném (novém) územním plánu, neboť nebyly dány relevantní důvody přijímat zcela nové odlišné řešení, které by navíc nově zatížilo dosud nedotčené pozemky.

[21] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami stěžovatelky ohledně zásahu do jejího vlastnického práva.

[22] Podle rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, v procesu územního plánování *„jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nesčíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsaných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.“*

[23] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, je podmínkou zákonnosti územního plánu totiž mimo jiné i to, že veškerá omezení vlastnických (jiných věcných

práv z něho vyplývající) mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle, což představuje zásadu subsidiarity a minimalizace zásahu. Za předpokladu dodržení uvedené zásady může územním plánem dojít k omezením vlastníka nebo v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a ten je povinen strpět je bez náhrady.

[24] Hlavním důvodem umístění elektrického vedení TI-E10 na sporných pozemcích je podle odpůrce zajištění stabilních dodávek elektrické energie, a to jak pro stávající zastavěné území obce, tak i s ohledem na rozvoj území. K tomu lze podotknout, že zajištění stabilních dodávek elektrické energie nepochybně představuje legitimní a zákonem chráněný veřejný zájem, přičemž navrhované řešení je v souladu s kontinuitou územního plánování, kdy stěžovatelčiny pozemky byly uvedeným záměrem dotčeny i podle původního územního plánu z roku 2003. Změna trasy koridoru by tak znamenala zásah do práv jiných vlastníků pozemků a vedla by k prodloužení vedení a tím i k vyšším nákladům. Dále lze dodat, že s ohledem na způsob využití předmětných pozemků (orná půda) nebude vlastnické právo stěžovatelky zásadně omezeno, když umístění nadzemního elektrického vedení nijak nebrání zemědělskému využití daných pozemků. Vlastnické právo stěžovatelky by tak bylo fakticky omezeno toliko věcným břemenem zřízení a provozování vedení, přičemž s ohledem na poměrně velkou plochu těchto pozemků a skutečnost, že elektrické vedení má protínat pozemky po jejich kratší straně, se bude případné omezení (tj. úzké ochranné pásmo) týkat pouze relativně malé části těchto pozemků. Důvody, které odpůrce vedly k umístění elektrického vedení TI-E10 na sporných pozemcích lze tak považovat za legitimní a srozumitelné, přičemž stěžovatelka nedoložila, že by jen v důsledku kroků odpůrce v rámci územně plánovací činnosti byl zmařen její reálný záměr výstavby na sporných pozemcích. Zásah do vlastnického práva stěžovatelky lze proto považovat za akceptovatelný a přiměřený.

[25] Závěrem zdejší soud konstatuje, že územní plán neplní v platném právu roli imperativu. Územní plánování v rovině navrhovaných možností slouží spíše jako vize nežli jako přímý nástroj vykonatelnosti. Pro vlastní realizaci nadzemního elektrického vedení tak bude rozhodné stanovisko vlastníka dotčeného pozemku. Pokud by soud přisvědčil stěžovatelce, neměl by odpůrce v rámci územního plánování jinou možnost, než veškeré navrhované koncepce utvářet pouze na pozemcích v jeho vlastnictví. Takový závěr je však zjevně nesmyslný, kdy jsou takové koncepce utvářeny naopak právě omezeními ve volnosti využití daného území. Územní plánování tak nemá a priori sloužit k přímému rozvrhu, kde co v nejbližší době bude, nýbrž má sloužit spíše jako předpoklad toho, čeho obec v daném území hodlá dosáhnout.

[26] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatelka nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu za situace, kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním

či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce měl ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby ve výši 3 100Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Zástupkyně odpůrce je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o 714 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 4 114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu